‘Best!’ roep ik terug.

Ik begin een beetje te zweten van de inspanning.

Kick zie ik nog steeds soepel als een aapje voor me slingeren. Die wil ik bijhouden. Maar zo makkelijk en snel als bij Kick gaat het bij mij niet meer.

Iets verderop zie ik ook het meisje van de popcornboom. Ze slingert rustig van liaan naar liaan. Niet wild. Niet snel.

Tenminste, zo lijkt het. Toch blijft ze bij ons in de buurt. Met een extra zwaai haal ik haar in.

‘Kom, deze kant op, die is korter!’ roept Hoppy naar me en ze neemt een bocht naar links.

Maar ik zie Kick en het plateau recht voor me, dus ik blijf in dezelfde rechte lijn doorgaan. Het voelt alsof mijn armen langzaam vollopen met zware, hete lava. Ze staan in brand.

Dan hoor ik opeens iets vlak bij mijn oor.

Zzzzzzzzz...

Ik kijk om me heen. Ik zie niets. Vreemd.

‘Dit voelt lekker!’ roept Kick.

Zijn bokshandschoenen zijn ondertussen zo groot geworden dat hij de lianen moeiteloos vastpakt. Ik zie zijn enorme spierballen. Hij is een stuk sterker dan ik.

'Jippie!' hoor ik Hoppy ergens blij roepen.

Het einde van het parcours komt langzaam dichterbij. De hete lava vult nu ook mijn buik en benen en mijn hele lijf doet pijn.

Maar Garys, Tarzans en Spidermans weten wat ze willen en geven niet op.

'Zwaai voor zwaai, Luke,' zegt Kick tegen me. 'Niet meer en niet minder.'

Dat helpt. Ik zwaai. En zwaai.

Hoppy moedigt me aan vanaf het plateau. 'Kom op, Luke, je kunt het!' roept ze me toe.

Hè? Hoe is Hoppy zo snel op dat plateau gekomen?

'Je kunt het!' brult Kick, die zelf even langzamer gaat om samen met mij aan te komen.

De laatste liaan. Ik zwiep.

En grijp mis. Bijna.

Precies op het goede moment geeft Kick de laatste liaan een zetje. Net genoeg.

Ik krijg hem toch te pakken.

Een seconde later land ik op het plateau.

Yes! Gered!

Ik loop het trapje af en laat me zwaar hijgend in het gras vallen. Mijn borst gaat op en neer alsof ik net een uur op de trampoline heb gesprongen.

Helemaal kapot.

Quatch komt aangevlogen op zijn board met de taart nog steeds op zijn hoofd.

'En nu is het met vaart tijd voor taart!'

Daar zijn we het allemaal mee eens. Ik kom even op adem en eet lekker een groot stuk taart. Hmmm...

Na afloop hangt Kick met zijn pootjes in het meertje. Zijn schild glanst blauw-paars in de zon. Hij maakt golven voor Quatch, want die ligt ondertussen met een zalmroze zwembroek en een duikbril in het oranjegele water te spetteren.

Na een tijdje liggen, voelen mijn armen en schouders ook weer normaal.

Ik kom overeind.

Ik loop naar het grote bord en kijk naar het scorebord. Ik zoek. En zoek verder.

Ja! Daar staat mijn naam. Bijna onderaan. Maar hij staat er wel. Waar staat Elise? Ik kijk van beneden naar boven. En van boven naar beneden. Nergens. Stefan staat nog steeds bovenaan. Ik wil door.

Welke route nu? Mijn blik glijdt langs de namen. Dan blijf ik hangen bij één route.

Het hoogste vogelnest. Dat klinkt hoog. En spannend. En echt heel hoog.

‘Kom,’ zeg ik. ‘We gaan naar Het Hoogste Nest.’

‘Ja!’ roept Kick meteen.

‘Ik ga ook mee!’ roept Hoppy.

Dan kijkt Quatch ons ernstig aan. Heel ernstig.

‘Ik herken deze ziekte.’

‘Ziekte?’ vraagt Hoppy.

‘Helditis.’

Quatch knikt somber.

‘Zeer besmettelijk.’

‘Oh, ooh.’ Hoppy kijkt mij een beetje angstig aan.

‘Maar gelukkig is er een behandeling.’

‘Welke dan?’ vraag ik nu ook serieus.

Quatch wijst dramatisch naar het bord. Wij kijken mee. Het grappendoolhof.

‘De enige bekende behandeling tegen helditis.’

Hij stapt op zijn snowboard.

‘Kom.’

En weg is hij. Richting het doolhof. Ik kijk naar Hoppy. Hoppy kijkt naar Kick.

Kick haalt gelaten zijn schouders op. Ik ben vooral nieuwsgierig.

Ik ren achter Quatch aan. En de rest volgt.

